

sit Sindelag maa anses for saa samfundsfarlig; at en meget kraftig Reaktion fra Samfundets Side er nødvendig, jfr. § 85.

Tugthus er kun i § 117 foreskrevet som eneste Straf. Iøvrigt haves der Hjemmel til ved Siden af anden Straf at idømme Tugthus efter §§ 148, Stk. 2, 166, Stk. 3, 168, Stk. 1, 174, Stk. 2, 175, 182, 183, 185, Stk. 1 og 2, 218, Stk. 1, 226, 227, Stk. 1, 238, 243, Stk. 2, 246, 250, Stk. 1, 285, Stk. 2, og 288 Stk. 2. Endelig vil Tugthus kunne idømmes ogsaa for andre Forbrydelser i Tilfælde, hvor en ved Loven hjemlet Strafforhøjelse (jfr. §§ 92, Stk. 1, 112, 119, 153, 156, 247 og 286) ikke kan ske indenfor den for Fængselsstraf dragne Grænse (§ 94, jfr. nedenfor).

I Stedet for den af Kommissionsmindretallet foreslaaede Benævnelse Strafarbejde har man foreslaaet Benævnelsen Tugthus, som bedre kendt og givende Udtryk for Straffens særlige, alvorlige Karakter. Naar man ikke fuldtud har bevaret den tidligere Benævnelse Tugthusarbejde, er det ud fra den Betragtning, at Tilføjelser af Ordet »Arbejde« i selve Straffebetegnelsen er overflødig og i sig selv utiltalende.

Endelig foreslaas det i § 47 (jfr. U. § 43 og Mot. Sp. 122 flg.), at der overfor Personer mellem 16 og 21 Aar, der maa antages at være begyndende Professions- og Vaneforbrydere, skal kunne anvendes *Ungdomsfængsel* som Straf i Stedet for Fængsel, jfr. herom nærmere nedenfor under b. og c.

b. Med Hensyn til Grænserne for *Frihedsstraffenes Varighed* bemærkes følgende:

Kommissionsflertallets Forslag (§ 34, jfr. Mot. Sp. 101—03 og 111) gaar ud paa, at Fængsel idømmes paa Livstid eller paa Tid ikke under 1 Maaned og ikke over 16 Aar, medens Mindretallet foreslaar, at Strafarbejde skal kunne idømmes paa Livstid eller paa Tid ikke under 1 og ikke over 16 Aar (§ 34), og Fængsel paa Tid ikke under 1 Maaned og ikke over 1 Aar (§ 43 A). Hæfte foreslaas af Kommissionens Flertal idømt fra 14 Dage til 2 Aar (U. § 48).

Efter Lovforslagets § 36 kan Tugthus idømmes paa Livstid (jfr. §§ 117, 182, 185, Stk. 2, 218, Stk. 1, og 238) eller paa Tid ikke under 4 og ikke over 15 Aar. Hvor Forhøjelse af den almindelige for en Forbrydelse foreskrevne Straf er hjemlet (§§ 92, Stk. 1, 112 og 119), kan Tugthus idømmes indtil 18 Aar (§ 94, Stk. 2).

Fængsel kan ifølge § 38 idømmes fra 14 Dage til 8 Aar. Naar man saaledes i Overensstemmelse med den første Kommis-

sions Udkast (§ 17) foreslaar Minimum for denne Strafart nedsat fra 1 Maaned til 14 Dage, skyldes det, at Erfaringen under den nu gældende Ordning har vist, at der er Trang til korte Frihedsstraffe ogsaa af strengere Art. Den Indvending, at Minimum ikke bør sættes for lavt, naar en med Arbejdstvang og pönitentiar Paavirkning forbunden Frihedsstraf skal være effektiv, gør sig omtrent i samme Grad gældende overfor et Minimum af 1 Maaned som overfor det her foreslaaede, og kan ikke betragtes som afgørende overfor det praktiske Retslivs Krav. Hvor Forhøjelse af den almindelige for en Forbrydelse foreskrevne Straf er hjemlet (§§ 92, Stk. 1, 112, 119, 153, 156, 247 og 286), kan Fængsel dog ifølge § 94 idømmes i indtil 10 Aar, og endvidere kan i Medfør af § 114, Stk. 1, og § 122, Stk. 1, Fængsel ved visse Statsforbrydelser idømmes i indtil 12 Aar.

Hæfte kan ifølge § 51 (jfr. U. § 48 og Mot. Sp. 103—04) idømmes fra 7 Dage til 2 Aar, hvilke Tidsgrænser stemmer med den første Straffelovskommissions Udkast (§ 21). Dog kan ifølge § 94, hvor Forhøjelse af den almindelige for en Forbrydelse foreskrevne Straf er hjemlet (§§ 92, Stk. 1, 112, 119, 153, 156, 247 og 286), Hæfte idømmes i indtil 3 Aar. Endelig vil i Medfør af § 114, Stk. 2, og § 122, Stk. 2, Hæfte ved visse Statsforbrydelser — nærmest svarende til de Tilfælde, hvor ifølge nu gældende Straffelov Statsfængsel er hjemlet — kunne idømmes i samme Tid som Fængsel, jfr. herved Bestemmelserne i § 114, Stk. 1, og § 122, Stk. 1, om Udvidelse af Grænsen for Fængselsstraffens Varighed.

Med Hensyn til Varigheden af *Ungdomsfængsel* gælder der det særlige, at der ikke i Dommen optages nogen Bestemmelse om den Tid, i hvilken den dømte kan holdes tilbage i Ungdomsfængsel, men Straffens Varighed afhænger indenfor den ved Loven fastsatte Minimumsgrænse (1 Aar) og Maksimumsgrænse (3 Aar) af dens individuelle Virkning, jfr. § 48 (U. § 44 og Mot. Sp. 108—09 og 122—24). Iøvrigt stilles der ikke Forslag om Anvendelse af de saakaldte »ubestemte Straffedomme« (jfr. herved Mot. Sp. 104—10).

I Forbindelse med Omtalen af Frihedsstraffenes Varighed skal bemærkes, at der i Lovforslaget er givet vidtgaende Regler om *Løsladelse paa Prøve*, ikke som en Naadesakt, men som et regelmæssigt Led i Straffuldbyrdelsen.

For det første bestemmer § 44, jfr. §§ 45 og 46 (U. §§ 40—42 og Mot. Sp. 110 og 118—22), at der angaaende Fanger,